

«Αλλά σκέφτομουν· άλλα πιθυμούσα· σ' άλλα τό βιβλίο μ'άναστασε... Φιλύδοξος... «Ω Θεέ μου, φιλόδοξος!.. «Όχι, όχι... Είνε τόσο μακριά από την έποχή κανενός ή δόξα του. Δέν τή θέλω. Δέ θά τή γνωρίσω. Δέ θά συγκινήσει έμένα και έτσι δέν τή χρειάζομαι... «Moi, ma gloire n' est qu' une humble absinthe éphémère!» πού λέει ο Βερλαίν. Σάν πεθάνω στους τέσσαρχς άέρως όλο μου τό έγώ... Θέλω στή ζωή μου νά διώ έναν πόθο έχτελεσμένο, μίαν ιδέα μου πραγματοποιημένη. Ναι, έναν πόθο μου... Μόνο έναν πόθο μου... Ποίονα, λές;... «Ακου με...

«Από λίγην ώρα έγώ τόν άκουα μέ προσποίηση, πώς δέν τόν προσέχω, και ψιθύριζα κατά την συνήθειά μου, στίχους. Αύτή τή φορά στά χείλη μου ήλθαν οί στίχοι:

Σούγραφε ροδόθάνατο ή τριμερούσω ή μοίρα.
πέ τό στερνό τραγοῖδι σου, άρ.λίκαντη καρδιά.

— «Ακουμε, τρεθώντας με γιά νά προσέξω μέ λείει. Αυτό τόν πόθο τόν έχω κι' έγώ στήν ψυχή μου μέσα. Στο μυαλό μου αύτή τή στιγμή τά ρόδα πέφτουν και τό πλημμυρίζουν. Μά δε μάραει. Δός μου τή δύναμη νά φέρω έδώ μιάν γυναικα, ύποικ, ώμορφη νάνε και νά τήν άγαπήσω στή στιγμή, νά πλεξούμε μέ φιλήματα στήν τριανταφυλλιά θάλασσα, πού θά μάς κοκουλώνει σιγά σιγά, από τά ρόδα, πού θά πέφτουν από τό ταβάνι... Πλημμύρα τέτια νά μάς πνίξη και τούς δυό μαζί και ποτές άς μή ξαναφανή πιλά και τό έλάχιστο σημάδι μου...

— Τρελέ...

— Μακάρι νά είμουν... Είνε τόσο έφτυχισμένοι οί τρελοί... «Αλλά και ποιός μέ βεβαιώνει, πώς δέν είμαι; Μήπως και άρτωνών ή θέση τους είναι πάντα ή έφτυχία; Μά δέν είμαι, όπως δέν είναι σ', όπως δέν είναι ο κόσμος όλος... Γιατί ένας πόθος, πού δε μπορεί νά μου φανεί, πώς έχτελέστηκε, μου τήν διώχνει τήν τρέλα μου...

«Έγώ μέ τήν ίδια προσποίηση ξανάρχησα τό ποίημα!

Κι' όλο ανεβαίνει άκράτητη ή μυστική πλημμύρα πού άφρίζει μέ ροδόφυλλα και πνίγει μέ εύδιά...

— Δέν ξέρω τί λέω πάλι... Δέν είναι κείνο, πού θέλω νά πώ. «Ω! άς είμουν άφτοκράτορας τής 'Ρώμης· άς είχα ένά τέταρτο τήν παντοδυναμία του. Τή θεωρώ τήν άγνωστη άπόλαψη και θά τήν άδρχω τότες. Ποιός θά μου άντιστέκονταν; Θά μέλεχναν στήληθινά τρελά, ύστερα από είκοσι αιώνες... Και τί μ' άφτό; Τήν έφτυχία μου θά τήν έπερναν πίσω; ...Μή μέ κοιτάς έτσι. Νά ξεθυμάνω θέλω έχτελώντας τόν πόθο μου. Τόν πόθο, πού και σ' τόν έχεις μέσα σου, πού και σ' νά τόν έχτελέσης θέλεις, αδύνατε. Τή δύναμη του 'Ηλιογάβαλος όνειρέβουμαι... Γιατί στό βάθος είμαι 'Ηλιογάβαλος, όπως ο

«Αλμας Ταντέμας, όπως ο Παλχαμς, όπως ο Γρουπάρης. Μά, ... έχουν κι' άρτοι δύναμη. Τόν είδαν κι' άρτοι τόν πόθο τους μέ σχήμα. Ξεθύμανε ο ένας μέ τις μωγιές, και οί άλλοι μέ τραγούδια. Κολύμπησαν στή τριανταφυλλένια πλημμύρα και... γιατί νά μήν κολυμπήσω κι' έγώ; Τή βρήκα κι' έγώ τή δύναμή μου... Τώρα νά βουλώτης στήληθινά, τάρτιά σου, γιατί θά σου τή δείξω τώρα άμέσως κι' έγώ τή δική μου τή δύναμη. Ρόδα θά κατεβάσω πού θά πλημμυρίσει ή κάμαρά μας και θά μάς κοκουλώσει και τούς δυό μας. Εκεί θά πνίξω τόν πόθο μου. Τώρα ξεχωρίζω τί θέλω νά πώ... τί ήθελα νά πώ και θά τό πώ. Τά λόγια είναι γιά μένα τό διάδημα του άφτοκράτορα, και τό πινέλο του καλλιτέχνη. Και... νά με 'Ηλιογάβαλος μ' όμοια δύναμη... δύναμη τεράστια! Δύναμη, πού κανείς νά τήν άποστομόσει δέν μπορεί... «Ακου με...

Στήν ξακολούθηση τής άκατάσχετης πολυλογίας του σηκώθηκε και συργινούσε, χειρονομώντας δεξιά κι' άριστερά. Έγώ έγυρα σωστά τότε τή προσοχή μου άλλου και δέν έφτανε ή δύναμή του ως ταρτιά μου κι' ως τήν ψυχή μου. Και θά πέρκαε πολλή ώρα· όταν τόν ξαναπρόσεξα, είταν στό άλλο διβάνι ξαπλωμένος, και ξεθυμασμένος πιλά κοιτάζε τό ταβάνι, πού τότες ρόδα θά κατέβκαε προτήτερα· ψιθύρισα:

— Κιόμυρισε... και τονέ σήκωσα. Βγήκαμε περίπατο στή δεινροστοιχία. Χαιρετούσαμε τόν κόσμο τό γνωστό μας όπως πάντα. Και τί; μήπως ή προλίγου τραγική κωμωδία, έφτανε νά κάμη, ώστε νά καταλάβη τίποτις ο κόσμος;

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΒΥΣΗΣ.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ

(Ίδε σελ. 122)

— «Αν ήταν κανένας άλλος, τής λείει, δε θά πήγαινα, μά εκείνο τό γρουσουζή τόν φοβούμαι και ποιός ξέρει τί φωνές κάμει ο άχαίρετος. Θά πάω μιάν στιγμήούλα και θά γυρίσω εύτός.

Η τχλαίωση ή Θανάσενα αν ήθελε νά τής πή και τίποτες άλλο δέν πρόφτακε, μόνο παρηγοριούνταν πού τής είπε πώς θά γυρίζε, και τής ήρθε λίγο ή καρδιά στόν τόπο.

Στή Θύμεινα ήλεγε όλα τά παράπονα και τά μυστικά της, μά γιά τ' αλέθρι πού είχε σωθῆ δέν τής είχε κάμη καθόλου λόγο, γιατί τής φαίνονταν, πώς μέ τό νά τής τώλεγε, θά τής γύρεβε κιόλας, άφού δέν είχε πού νά γυρίψη άλλου, και δέν ήθελε νά

τῆς γένῃ φόρτωμα, ἐπειδὴς τὴν ἤξερε φτωχοῦλα καὶ φαμιλίτισσα.

Τὸ γιῶμα εἶχε περάσει κι' ἡ Θύμινα δὲν εἶχε ἔρθει ἀκόμα.

Καῖτεράει, καῖτεράει, περνάει μιὰ ὥρα, δυό, τρεῖς πουθενὰ νὰ φανῇ.

«Κἄτι κακὸ θὰ τῆς γένῃκε στὸ σπίτι, εἶπε, ποὺ ἦρθε καὶ το κορίτσι βιαστικὸ, καὶ γι' ἀφτὸ δὲν ἦρθε».

Τὸ στρῶμα δὲν τὴν κράτησε καὶ σῆκώθηκε κι' ἀγνάντευε ἀπὸ τὸ παραθύρι, μόνε δὲν φαίνονταν πουθενὰ.

Τὸ μαχαίρι ἔφτακε στὸ κόκαλο πλειὰ. Τί νὰ κάμῃ; νὰ περιμένῃ τᾶχα ἔρχεται; Ν' ἀπομαίνουν κι' ἄλλο νηστικοὶ δὲ βαστοῦσαν. Ἀφτὴ ὅπως, ὅπως περνοῦσε, μὰ τὸ παιδί;

Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ εἶδε τὴ Θύμινα εἶχε πάρῃ λίγο ἀπάνω τῆς, μὰ τί τὰ θέλετε, ἦταν σὲ ἀσχημὴ κατὰστασι.

«Θὰ πάω στὴ Θύμινα, εἶπε, ὅπως μπορῶ, δὲν ἀφίνω τὸ παιδί μου δίχως ψωμί».

Σκέπασε καλὰ τὸ Μῆτρο τῆς, ποὺ κοιμοῦνταν, ντύθηκε ζεστὰ, διπλωσε τὸ κεφάλι τῆς μὲ τὸ σάλι, πῆρε μιὰ σακούλα νὰ γυρέψῃ δυὸ καρβέλια θανεικὰ, καὶ κίνησε.

Τῆς πιάστηκε ἡ ἀνάσα, ὅσο ποὺ ν' ἀνέβῃ ἐκεῖ ἀπάνω, κι' ὄντας τὴν εἶδε ἡ Θύμινα ἀπόρρεσε ποὺ μπόρεσε κι' ἔβγαλε τόσο δρόμο ἄρρωστη καὶ μὲ τέτοιον καιρὸ.

— Δὲν καῖτεροῦσε, καλότυχῃ καὶ σὺ, νᾶρθω ἐγώ; ποὺ πῆγαίνες μὲ τέτοιον καιρὸ ἄρρωστος ἄνθρωπος;

— Εἶπα νὰ βγῶ νὰ πάρω καὶ λίγον ἀέρα ν' ἀνασάνω.

— Ἀγέρας γι' ἄρρωστο εἶν' ἀφτός; Ἐγὼ ἦρθα ἐδῶ κ' ἤθρα ἐκείνον τὸ χροσουζῆ ποὺ φώναζε σὰν Ὀδρεὺς, γιὰ τὰ τζελέπικα. Δὲν εἶχα νὰ τοῦ δώκω καὶ μοῦ πῆρε τὸ καζάνι. Γύρισα ὕστερα ὅλο τὸ χωριὸ γιὰ νὰ βρῶ νὰ δανειστώ ἕνα μεντζίτι καὶ κανέναν δὲν μῶδωκε, καὶ μὴ γυρεύεις πῶς εἰμαι. Γι' αὐτὸ ἄργησα.

Ἡ ἄτυχῃ Θανάσενα σὰν ἄκουσε ἀφτὰ τὰ λόγια μισοκάπηκε.

Πῶς νὰ τῆς γυρέψῃ ψωμί σὲ τέτοια στενοχώρια ποὺ ἦταν.

Ἐκατσε λίγο ἀκόμα καὶ σηκώθηκε νὰ φύγῃ κατὰκρημένη κι' ἀλαλιασμένη σὰν ἔχασε καὶ τὴν ἐλπίδα ποὺ εἶχε.

— Θὰ φύγῃς, τῆς λέει ἡ Θύμινα.

— Τί νὰ κάμω; Ἐγὼ καὶ τὸ παιδί ἄρρωστο, καθὼς ξέρεις.

— Σύρε τώρα καὶ τὸ πρῶτ' ὅτ' ἀφίνω τὴ λειτουργιὰ στὴν Ἐκκλησίᾳ μὲ τὴ Ρίνα καὶ θάρθω νὰ σοῦ κάμω συντροφιά.

— Ὅπως θέλεις· νὰ καλοξημερώσετε.

— Στὸ καλὸ.

Δὲν εἶχε βγῇ ἀκόμα ὄζω ἀπὸ τὴν πόρτα, κι' ἡ Θύμινα τῆς φώναζε νὰ σταθῇ, σὰν νᾶχε ἀστοχίσει νὰ τῆς πῇ τίποτε.

— Ποῦ εἶσαι, μπρὲ Θανάσενα;

— Ἐδῶ· τί θέλεις;

— Καῖτέρεϊ καὶ νὰ σοῦ πῶ.

Πῆγε μέσα ἔκοψε ἕνα κομματάκι ψωμί καὶ κατέβηκε νὰ τῆς τὸ δώκῃ, κατὰ πῶς συνειθίζουν ἐκεῖ οἱ γυναικες ἀναμεταξύ τους, ὄντας βγάδουν ζεστὸ ψωμί.

— Ὡς τώρα, τῆς λέει, τρώγαμαν καλαμπουκίσιο ψωμί καὶ σήμερ' ἐζήμωσαν τὰ κορίτσια λίγο σμιγρό· ὅτι ἔβγαλιν τὰ καρβέλια ἀπὸ τὸ φούρνο. Πᾶρε λίγο νὰ τὸ ἰδῇς θὰ σ' ἀρέσῃ; ἐγὼ δὲν τῶθαλα ἀκόμα στὸ στόμα.

— Καλότυχῃ καὶ σὺ, δὲν κάμεις τὴ δουλειά σου.

— Ἐ! σάμα σῶδωκα κἄνα φόρτωμα.

Τὸ πῆρε καὶ βγαίνοντας ὄζω τῶθαλε στὴ σακούλα καὶ τὸ κρατοῦσε ἀπ' ὄζω, σὰν νὰ ἦταν χρυσαφικὰ.

«Μοῦ κονόμησε ὁ Θεὸς γιὰ τὸ παιδί μου, ἤλεγε στὸ δρόμο, κ' ἐγὼ ὅπως νὰ περάσω περνῶ».

Ὅσο νὰ φτάκῃ στὸ σπήτι, ἄλλο ἀπὸ τὸν κόπο, ἄλλο ἀπὸ τὸ κρύο, ἄλλο ἀπὸ τὴν ἄρρωστια κι' ἄλλο ἀπὸ τὴν πείνα εἶχεν καταντήσῃ μισοπεθαμένη.

Ἐκλείσε τὰ παράθυρα κι' ἔπεσε στὸ στρῶμα σὰν πῶς πέφτει ὁ σκοτωμένος· ἔβγαλε ὕστερ' αὐτὸ ψωμί ἀπὸ τὴ σακούλα νὰ τὸ δώκῃ τοῦ παιδιοῦ, κι' ἐκεῖνο οὔτε ψωμί ἔπαίρει, οὔτε ἔκρενε. Κάψῃ πολλὴ δὲν εἶχε μὰ ἦτο ζαλισμένο. Μὴ νὰ μποροῦσε κ' ἰδῆναι νὰ φαῖ στὴν κατάστασι ποὺ ἦταν;

Πῶς ζημέρωσαν τὸ πρῶτ' ἔρποντο οἱ Θεὸς τὸ ξέρει. Μὰ καὶ σὲ τέτοια κατάστασι ποὺ βρίσκονταν πὲς πῶς ἦταν πεθαμένοι.

Ὅντας πῆγε ἡ Θύμινα τὸ πρῶτ' αὐτὴν Κυριακὴ καὶ τὴν ἤθερε μὲ τέτοια χάλια, ταμπλᾶς τῆς ἔπεσε.

— Τί ἔχεις, μπρὲ, τῆς λέει; Ἐγὼ θάρρεβα νὰ σὲ βρῶ καλὰ νὰ κουβεντιάσωμε.

Ἐκείνῃ ἡ δυστυχισμένη τῆς ἔκαμε μὲ τὸ χέρι νὰ πάῃ σιμὰ τῆς, γιὰτὶ δὲν μποροῦσε νὰ κρίνῃ κι' ὅσο ἔβγαζε τὸ λόγ' ἀπὸ τὸ στόμα.

— Νὰ πᾶς νὰ βρῇς τὸ παπᾶ καὶ νὰ τοῦ πῇς νᾶρθῃ νὰ μὲ ξεμολογήσῃ καὶ νὰ μὲ μεταλάβῃ, γιὰτὶ καταλαβαίνω πῶς δὲν ἔχω ζωὴ. Τὸ παιδί μου νὰ τὸ πάρῃς στὸ σπήτι σου καὶ νὰ τῶχῃς ἔννοια, εἶπε μὲ ξεψυχισμένη καὶ κατακκοματιασμένη φωνή.

Ἡ Θύμινα δὲν ἔχασε καιρὸ. Κίνησε ἐφτὺς καὶ πῆγε στὴν ἐκκλησίᾳ. Ὅτι εἶχεν ἀπολύει, κι' ὁ Παπαθασίλης ξεντένονταν. ἔστειλε ἕνα παιδί μέσα στὸ ἱερό καὶ τὸν ἔκραξε στὴ ζερβιά τὴ πόρτα ποὺ μεταλαβαίνουν.

Σε λίγο ὁ Παπαβασιλῆς βῆκε.

— Παπᾶ μου νῆρθης νὰ ξεμολογήσης καὶ νὰ μεταλάβῃς τὴ Θανάσενά τοῦ Κλαδᾶ, γιὰτὶ πεθαίνει. Αὐτὰ τοῦ εἶπε βιαστικά καὶ ἔφυγε.

Ὁ Παπᾶς ἀπόμεινε στὸν τόπο τοῦ ἄμα τᾶκουσε αὐτὰ.

«Πεθαίνει ἡ Θανάσενά, λέει, καὶ ἐγὼ νὰ μὴ τὸ γνωρίζω! Ἐ, τὴν καυμένην τί χρυσονοικοκυρὰ πού ἦταν! Κρίμα πού τῆς ἔχω καὶ γράμμα».

Ἄμα ἐβγαλε τὰ ἱερὰ τοῦ δὲν ἔκατσε καθόλου στὸ χαγιάτι, μόνε τράβηξε στὴ Θανάσενά καὶ τὴν ξεμολόγησε.

— Κουράγιο, τῆς λέει, δὲν ἔχεις τίποτε. Τόρα πού θὰ σὲ μεταλάβω θὰ γένῃς καλύτερα· καὶ ἀφοῦ σὲ μεταλάβω θὰ σὲ διαβάσω ἓνα γράμμα καὶ θὰ σὲ δώσω κάτι ἀμυντικὰ πού θὰ σὲ κάμουν νὰ γένῃς καλά. Ἦρθε προχθὲς ὁ Θῶμος ὁ Λιάσκας ἀπὸ τὴν Πάτρα καὶ μοῦ τᾶδωκε νὰ σοῦ τὰ φέρω.

Δέ σοῦ τᾶφερα τὴν ἴδια ὥρα γιὰτὶ εἶχα τὴ παπαδιὰ ἄρρωστη.

Ἦστερα ἔτρεξε ὁ καυμένος ὁ Παπαβασιλῆς μὲ μιὰ ἀνάσα, πῆρε τὰ ἅγια τὴ μεταλάβει, τὰ πῆγε πίσω στὴν ἐκκλησιὰ καὶ γύρισε. Τῶδωκε ἓνα σκαμνὶ ἡ Θύμιενά καὶ ἔκατσε σιμὰ στὴ Θανάσενά, καὶ ἀφοῦ ξαπόστασε, ἐβγαλε τὸ γράμμα καὶ τῆς τὸ διάβασε.

Τί ἔγραφε ἐκεῖνο τὸ γράμμα διαβάστε το· τὸ πῆρα καὶ τὸ ξεσήκωσα ἀπὸ τὴ Θύμιενά ἀπαράλλαχτο. Οὔτε ἦνα ζήτα δὲν ἄλλαξα.

Πάτρα τὴν 8 Δεκεμβρίου 1864

Κιρὰ Θανάσενά σε χερετὸ ὁμίος τὸ παιδί σου ἐροτό διὰ τὴν καλὴν σας ἡγίαν κέ γό θία χάριτι καλὸς ἡγιένο δέ σε παρηγόρησα προτιότερης γιὰ τὸ μακαρήτην τὸ Θανάση γιὰτὶ περίμενα μέρα μὲ τὴ μέρα νὰ σοῦ κάμω κέ ἐφκολία καθὼς μὲ παρήγκιλε ὁ υακαρίτης λιπόν ζοῖ σε λόγου σου νὰ ζήσῃ τὸ πεδί σου ἐ τί να γένῃ χρνάζετε ἡπομονή γιὰτὶ ἀθτά ἐχῃ ὁ κόσμῳς ὅλη θὰ πεθάνομαι κέ κανένας δε θὰ μῆνι ἀπέθατος ὁ μακαρίτης ὁ Θανάσης ὄντας ζούσε ἦχα λάβῃ ἀνάγκη κέ μοῦ δάνησε μὲ πρότο λόγο κατὶ παράδες θεοδχορέστον τὰ φῆλαγε γιὰ ὅρα ἀνγάκη κέ δὲν τάξερες οὔτε τουλόγου σου μούχε πῆ τὰ πῆρα γιὰ δυὼ χρόνια κέ ἀνάμεσα πέθανε λάβε λιπόν μὲ ὁμόμο λιάσκι 10 ἀριθμιόν δέκα λίρες 2 ἀριθμιόν δύο ἀναπολιόνια κέ 1 ἀριθμιόν ἓνα ἀργηρό ἡ δέκα λίρες ἦνε τὸ κεφάλι κέ τὰλα ὁ διάφορος λάβε κέ τὸ μόλογο γιὰ νὰ ἡδῆς ὅτη ἦνε τόσα τὸ μόλογο τόδρα στὴ τῆεπν του ὁτό γελέκν τούδρα κέ 17 ἀριθμιόν δεκαεφτά δραχμές κέ τές ξοδέψαμαν πού τὸν θά-

ψαμαν ὅτη ἄλα χρνάστηκαν τὰ μάσαμαν ἀπὸ τοὺς πατρῴατες κέ νὰ μου ἀπαντίσης τὸ γληγορότερο μὴ ἔχοντας ἄλλο ἡγιένετε.

Ὁ φῆλοδας

Γῆνη Κόστας Στάμος

Ἄμα ἀποδιάβασε τὸ γράμμα ὁ Παπαβασιλῆς ἡ δυστυχισμένη ἡ Θανάσενά γύρεψε νὰ τῆς δώκουν τὸ παιδί τῆς ὄντας τὸ σήκωνε ἡ Θύμιενά εἶχε τὸ κεφάλαι τοῦ κρεμασμένο καὶ ὅσο ἀνάσενε. Στὸ προσκέφαλό τοῦ κοντὰ ἦταν καὶ τὸ ψωμί πού τοῦχε δάκει ἀπὸ βραδῆς ἡ μάννα τοῦ ἀπείραχτο.

Ἐσφιξε ὅσο μπορούσε στὴν ἀγκαλιὰ τὸ Μῆτρο τῆς, τὸν φίλησε, καὶ ὅστερα ἔκαμε νόημα τοῦ Παπαβασιλῆ νὰ τοῦ πῇ.

Ὁ Παπᾶς χωρὶς ἄργητα πῆγε σιμὰ τῆς.

— Τίς δέκα λίρες νὰ τίς δώκῃς τῆς Θύμιενας. τῆς εἶπα τί θὰ κάμῃ. Τᾶλλα νὰ τὰ κρατήσης ἡ ἀγιοσύνη σου γιὰ τὴν παράκλησι καὶ νὰ ρίχνῃς τρισάγιο τοῦ ἄντρα μου. Κανενοῦ δέ χρῶστώ.

Ἄφτὰ εἶπε μὲ μισοσθυμένη φωνὴ καὶ τᾶκουγε καὶ ἡ Θύμιενά, γιὰτὶ καὶ ἄφτὴ ἦταν σιμὰ.

— Ἀπὸ τέτοια ἀρρώστια φοβήθηκες; τῆς λέει ὁ Παπαβασιλῆς. Κουράγιο καὶ δὲν ἔχεις τίποτε. Δέ σοῦρθε ἡ ὥρα ἀκόμα.

Μὰ ἡ ὥρα ἐκείνης τῆς δυστυχισμένης τῆς εἶχε ἔρθει, καὶ ὅσο νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια τοῦ ὁ Παπᾶς τὰ μάτια τῆς βασιλεψαν.

Ἡ Θύμιενά θάρρεψε πῶς τῆς ἦρθε λιγοῦρα καὶ πῆγε καὶ ἤφερε νερό.

Ὁ Ποπᾶς τῆς ἐπιασε τὸ σφυγμὸ, γιὰτὶ ἤξερε ἀπὸ τὸ γιατροσόφι, καὶ κούνησε τὸ κεφάλι τοῦ.

— Ὅλα χαμένα, λέει, ξεψύχῃς.

Τὸ παιδί ἦταν ἀκόμα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς σκεπασμένο, καὶ ὄντας ἔσκυψε νὰ τὸ πάρῃ, τῶδρε ξεψυχισμένο.

Τὸ ἀπόγιωμα μάννα καὶ παιδί τοὺς ἔθαψαν στὸ ἴδιο μνήμα.

V

Κανένας ὅστερα δὲ θυμοῦνταν τὴν ξακουσμένη νοικοκυρὰ τὴ Θανάσενά τοῦ Κλαδᾶ, ζὸν ἀπὸ τὸν Παπαβασιλῆ πού τῆς ἔρριχνε τρισάγιο, καὶ τὴν πεντάφτωχῃ Θύμιενά πού τῆς ἀναφτε κάθε σαββατόβραδο κερί καὶ τῆς ἤλεγε καὶ μυριολόγι.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ι. ΕΞΑΡΧΟΣ.

